

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστίου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλι : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ
εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου, — Δέοντος Δε-Τερσώ : Η
ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. —
Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νι-
κολάου Πολεβόη : ΔΙΟΥΓΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν
ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡ-
μῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν
συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, πα-
ρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν
πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα :
«Κὺν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀ-
λεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμ-
ματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως
καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ
τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσῃ
τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ
ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ
ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔ-
τους θὰ εἴναι καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ε'

Ὁ Πλεμὸν ἐπικέβη ὅτι ἦτο ἐπάναγκας
νὰ παρῶσιν εἰς τοὺς ναύτας ὥρας τινὰς
ἀναπαύσεως καὶ νοσηλείας. Οἱ δύο Βρετ-

τανοί, ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδόξ, συνήλθον
ταχέως, ὅχι ὅμως καὶ ὁ θερμαστής, ὅ-
τις εἶχε λιποθυμήσει καὶ δύο ἕτεροι ἄν-
δρες. Διὸ μετὰ ζωηρᾶς ἐντριβᾶς καὶ πρό-
χειρον θεραπείαν διὰ ρακῆς ὁ νεαρὸς ἀξιω-
ματικὸς ἐπεβίβασε τοὺς τρεῖς πάσχον-
τας εἰς τὴν πρώτην διὰ Τουλὸνα ἀναχω-
ροῦσαν ἀμαξοστοιχίαν. Ἀφοῦ δ' ἐφρόν-
τισε περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἄν-
δρῶν ὁ Πλεμὸν διήυθύνθη εἰς τὴν πόλιν,
ὅπως ἐπανορθώσῃ, εἰ δυνατόν, τὴν ἀτα-
ξίαν τοῦ ἱματισμοῦ του.

Πανταχόθεν ἐκ τῶν πέριξ εἶχον προσ-
δράμει, οἱ πλεῖστοι δ' ἐθεώρουν τὴν σω-
τηρίαν τοῦ 29 καὶ τοῦ πληρώματός του
ὡς θαῦμα. Οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ μένοντες ἀ-
ξιωματικοὶ συμπαθεῖς περιστοιχίσαν τὸν
συνάδελφον αὐτῶν ναυτικόν, ἐπιδραφεύ-
οντες αὐτῷ τὰ τεκμήρια τοῦ σεβασμοῦ
καὶ τῆς συμπαθείας των. Ὁ πλοίαρχος
καὶ τινες τῶν ναυτῶν του διήλθον διὰ
τοῦ συνωστιζομένου πλήθους ἐν τῷ μέσῳ
ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Πλεμὸν εἰσῆλ-
θεν εἰς ἐν ξενοδοχεῖον, αὐτόθι δὲ τὸ μὲν
διὰ λόγους ὑγιεινῆς, τὸ δὲ ἐξ ὑπερβολικῆς
κοπώσεως, ἀνεπαύθη καὶ αὐτὸς ἐπ' ὀλί-
γον. Ἄλλως τε ὥφειλε ν' ἀναμείνῃ καὶ
τὸ ἐκ Τουλόνος ρυμουλκόν, τὸ ὅποῖον δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πλοῦν εἰς διὰ-
στημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα ὥρῶν.

Ἐνθ' τὰ ἐνδύματά του ἀπεξηραίνοντο
πρὸ τῆς πυρᾶς, ὁ Φριδερίκος ἐκοιμήθη
ἐπὶ τινὰς ὥρας.

Ὅτε ἡγέρθη περὶ τὴν μεσημβρίαν κα-
τῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Αἱ αἰθουσαι τοῦ ξενοδοχείου ἔβριθον
πλήθους.

Μεταξὺ τῶν περιέργων ἦσαν καὶ πολ-
λαὶ γυναῖκες καὶ νεκνίδες. Οἱ νεωστὶ ἐκ
Παρισίων ἢ ἀλλὰχόθεν ἐλθόντες κατεί-
χοντο ὑπὸ τῆς αὐτῆς περιεργείας νὰ μά-
θωσι τὸ γεγονός. Πάντες οἱ ἐκεῖ κατοι-
κοῦντες εἶχον συγκινήθη, πολλοὶ δὲ ὥρι-
σαν ὡς τόπον συνευτεύξεως τὸ ξενοδο-
χεῖον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ μάθωσι τὰς
συγκινητικὰς λεπτομερείας.

Εἰς μίαν τῶν τραπέζων, ἔθθα οἱ συν-

δαιτυμόνες ἔτρωγον μετὰ πολλῆς ὀρέξε-
ως, εἰς τὸ κέντρον φαιδρᾶς ὁμάδος ἡ κυ-
ρία Διλλιέρ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἡ-
κροῶντο μετὰ προσοχῆς τὰς πέριξ διη-
γήσεις καὶ συνομιλίας. Γηραιὸς τις κύ-
ριος ἐκ τοῦ ὁμίλου αὐτῶν, ὁ θεὸς Γκι-
δόλ, προσεκάλεσεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ
ξενοδοχείου καὶ τὸν ἠρώτα, ὅπως ἱκανο-
ποιήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν κυριῶν :

— Λοιπὸν κανεῖς δὲν ἐπνίγη.

— Κανεῖς εὐτυχῶς, κύριε.

— Τότε λοιπὸν διατί αὐτὸς ὁ θαυμα-
σμός ;

— Τί λέγετε, κύριε ; ἀπήντησεν ὁ ὑ-
πηρέτης, ὅστις ἦτο νέος ἐκ Νορμανδίας
εὐπρεπέστατος τὸ ἦθος, εἶνε θαῦμα ἀλη-
θὲς πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸν σιδηροῦν σκά-
φος δὲν ἐβυθίσθη εἰκοσι φορές, ὅχι μίαν!

— Ἐχει λοιπὸν πολὺ καλὴν κατα-
σκευὴν αὐτὸ τὸ τορπιλλοδόλον ;

— Πιθανόν, κύριε· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι
ἔχει πολὺ καλλίτερον πλήρωμα καὶ ἔτι
καλλίτερον κυβερνήτην.

Ἡ Λευκὴ τότε ἔλαβε τὸν λόγον.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ κυβερνήτης του ;
ἠρώτησε.

— Δὲν εἰξεύρω πῶς λέγεται, δεσποινίς.
Μόλις τὸν εἶδα αὐτὸν τὸν ἀξιωματικόν
καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φαίνε-
ται ἀτρόμητος. Ἰδοὺ, νὰ τον ἀκριβῶς !...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Φριδερίκος
εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ παρουσία του ἐξήγειρε ζωηρὰν συγ-
κίνησιν.

Ἀκουσίως, αὐθορμήτως, ὑπὸ τὴν ὄθη-
σιν τοῦ καταλαμβάνοντος ἐνίοτε τὰ πλή-
θη ἀνεξηγήτου ἐνθουσιασμοῦ, ἐν μέρος
τῆς ὁμηγύρεως ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆ-
μα σκεπτόμενος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Δὲν ἤρχετο ἐπιζητῶν ἀνευφημίας. Ὁ
χαρμηλὸς του ἀπηχθάνετο τὴν θορυβώδη
δημοτικότητα.

Πλὴν ταῦτοχρόνως ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐ-
στιατορίου ἐπλησίασεν :

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ τραπέζιον,
εἶπεν αὐτῷ, ἰδοὺ ! ...

Καὶ ἔδειξε μίαν θέσιν παρὰ τὸ παραθυρον προφυλαττομένην ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων. Αἰσχυρόμενος σχεδὸν ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐκάθισε παρὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν τράπεζαν, ὅτε δὲ ὁ ὑπηρέτης ἤρχισε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸν καταλόγον τῶν φαγητῶν καὶ τῶν οἴνων ὁ Φριδερίκος τὸν διέκοψεν.

— «Ὅ, τι θέλεις φέρε μου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃς γρήγορα.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξετέλεσε στροφὴν τοῦ σώματος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Μείνας μόνος ὁ Πλεμὸν περιέφερε τὸ βλέμμα περὶξ αὐτοῦ.

Αἰφνης τὸ αἷμά του συνέρρευσε σφοδρῶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡσθάνθη αὐτὸν ὠχρινόντα, βόμβος συγκεχυμένος ἀντήχει περὶ τὰ ὦτά του καὶ εἰς τὰ χεῖλη του ἀνῆλθεν ἀκούσιος στεναγμός.

Ἀντικρὺ του, ἀπὸ τῆς μεγαλειτέρας τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ ὀμίλου φίλων εὐρισκομένη ἡ Λευκὴ Διλλιέρ τὸν παρετήρει ἀτενῶς.

Καὶ ἡ νεανίς ἐπίσης δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της.

Ἀμφότεροι ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους ἅμα τῷ πρώτῳ βλέμματι.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Φριδερίκος ἔμεινεν ἄνευ ἀναπνοῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαὶ νεύοντας, μὴ τολμῶν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ ὑπηρέτης εἶχε τοποθετήσῃ ὀρεκτικὰ τινα ἐδῶδιμα πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίσῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἡ χεὶρ του ἔτρεμε καὶ ἐφοβεῖτο μήπως φανῇ.

Ἐπὶ διάστημα τι ἀνυπολόγιστον ὁ νέος ἔμεινε βεθυθισμένος ἐν τῇ ἀφώνῳ μέθῃ, ἐν τῇ ἀρρήτῳ ἐκστάσει τῆς πρώτης στιγμῆς, ἥτις παραμένει διηνεκῶς ζῶσα ἐν τῇ μνήμῃ. Ἐρχονται κατόπιν αἱ ἐξομολογήσεις, αἱ τρυφερὰ διαχύσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν μυστηριώδη ἡδύτητα τῶν πρώτων ἐκείνων φευγαλέων στιγμῶν.

Βραδέως, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ τῆς Λευκῆς, ὅπερ ἐξέφραζε τὴν αὐτὴν ταραχὴν. Τὸ ἀπόκρυφον ὀρμέφυτον τῆς καρδίας ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Φριδερίκον ὅτι δὲν ἠγάπα αὐτὸς μονομερῶς. Ἀλλ' ἤρκει ὅπως τὸ βεβαιῶν ἡ καρδιά διὰ τὰ ἀρνῆται ἀμέσως τὸ λογικόν.

Βαθμυδὸν ἐν τούτοις ὁ νέος ἀνέκτησε τὴν ἀπάθειάν του. Ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγου μεγάλης ὀρέξεώς του δὲν ἀπέμεινε πλέον ἔχνος. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου.

Ἐνθ' ἡτοιμάζετο νὰ ὑπερβῇ τὴν οὐδὸν ἤκουσέ τινα καλοῦντα αὐτόν.

Ἦτο ὁ ὑπηρέτης.

— Κύριε, εἶπε μὲ τὴν κρατατεταμένην προφοράν του, ἕνας κύριος θέλει νὰ σὰς ὁμιλήσῃ.

— Ἐμέ;

— Σὰς, μάλιστα, κύριε.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἐστράφη καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Γκιδάλ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαίρετίζαν ἀλλήλους.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ πρεσβύτερος, θὰ φανῶ ἱσως ἀδιάκριτος. . . Εἰσθε ὁ πλοίαρχος τοῦ Τορπιλλοβόλου 29;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐρχομαι ἐξ ὀνόματος τῆς κυρίας Διλλιέρ καὶ τινων ἄλλων φίλων ἐδῶ παρόντων νὰ σὰς ζητήσω τὴν χάριν ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον.

Ὁ Πλεμὸν συγκατένευσεν.

— Θὰ ἴδῃτε ὅμως τὸ 29 μας εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, κύριε, παρετήρησεν.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῶν κυριῶν, καὶ δὲν διστάζω νὰ σὰς ἀναφέρω μάλιστα τὴν περὶ τούτου ἔκφρασιν τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ: «Πρέπει νὰ παραδεχώμεθα τὴν θάλασσαν ὡς ἔχει καὶ τοὺς ἥρωας οἱοὶ εἶνε».

— Πολλὴ τιμὴ διὰ τοὺς ἄνδρας μου, κύριε! Ἀποῦ ἔχει οὕτως, θὰ μεταβῶ τώρα εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ δύνασθε νὰ ἔλθῃτε ὅταν εὐαρεστῇσθε.

Παραδόξος δραματουργὸς εἶνε ἡ σύμπτωσις! Ὅποιος ἄρα γε δαίμων ἀνώνυμος προΐσταται τῶν περιπλοκῶν τοῦ ἔρωτος; Βεβαίως ἀναχωρῶν ἐκ Τουλόνας κατὰ διαταγὴν τῶν προϊσταμένων του ὁ Πλεμὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς τρικυμίας ὅπως ἀποκτῇ τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ἐξ ἧς ἠσθάνετο πληρουμένην τὴν ψυχὴν του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ νικηφόρος λογισμός, ὅστις μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶχε καταλάβει τὰ θορυβώδη σκιρτήματα τῆς καρδίας του, ἦτο ἡ συναίσθησις τῆς πενίας του, τῆς ἀποστάσεως τῆς ἀποχωριζούσης αὐτὸν ἀπὸ τῆς Λευκῆς. Ἰδοὺ νῦν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὕτη ἐσυνοτμεύετο, αὐτὸς δὲ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ ἄγνωστος ὑπερεῖχε νῦν ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους τοῦ συρρέοντος ὅπως τὸν ἀνευφημῇ καὶ παρουσιάζετο μὲ αἴγλην δόξης περὶ τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς γυναικός, ἣν ἐλάτρευεν ἐν σιγῇ. Ὁ Φριδερίκος ἐσυλλογίζετο ταῦτα συγκεχυμένως, παλαιῶν μεταξὺ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς παραφορᾶς. Πόσον ἠγάπα νῦν τὸ Τορπιλλοβόλον του, τὸ καυμένον 29 του, τὸ κατάνοπον, τὸ συντεθλασμένον, τὸ ὅποῖον τόσον ἀνδρείως εἶχεν ἐκτελέσει τὸ καθήκον του κατὰ τὸν πλοῦν καὶ τὸ ὅποῖον ἐβλεπε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀκίνητον, περιλουόμενον ὑπὸ κυανοῦ ὕδατος, σχεδὸν ὑπερήφανον ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου!

Ὅτε ἔφθασεν, οἱ ναῦται εἶχον ἤδη ἐπανορθώσει ὅπως κάλλιον ἠδύναντο τὴν ἐκ τοῦ διαπλοῦ ἀταξίαν καὶ τὰς μικρὰς βλάβας. Αἱ μεγάλαι ὅμως ἦσαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες μόνον ἐν τῷ ναυστάθμῳ διορθοῦνται. Μετ' ὀλίγον τὸ σιδηροῦν σκάφος ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Τουλόνα ρυμουλκούμενον ὑπὸ τινος ἀτμοπλοίου. Ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τεταπεινωμένον, νεναρκωμένον αὐτὸ ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε τόσον γενναίως ἀψηφῆσθαι τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου!

Ὁ ὀλκός του δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαργαριτῶδους ἀφροῦ, δν ἐξήγειρον ὀπισθέν του αἱ πτέρυγες τῆς ἑλικός του.

Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ὅπως ἐφαίνετο ἐκεῖ

ἄτονον, ἐντὸς ὕδατος διαυγοῦς, μέσον τοῦ ὁποίου διεφαίνετο ἡ ἄμμος τοῦ πυθμένος, μὲ τὰς ρυτίδας καὶ τὰ ρήγματά του παρωμοιάζε μετ' ἔνδοξον τραυματίαν. Ἐθριάμβευεν ἀκόμη!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἀ! τὰ μάτια τῶν ἐρωτευμένων ἀνδρῶν δὲν κάμνουν κακόν· τὸ ἐναντίον μάλιστα. Αἱ γυναῖκες, αἱ κατηραμένοι... Τὰς μισῶ.

— Σοὶ ὠμίλησε καμμία διὰ μέ;

— Αἱ! καὶ διὰ ποῖαν ἄλλην θὰ ὠμιλοῦσαν; Αἱ ἄλλαι ἐφαίνοντο δοῦλαι ἐμπρὸς σὰς. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν εἰς τὰ πόδια τῆς βασιλίσσας των, τῆς σουλτάννας των. Καὶ δὲν διεκρίνατε κανένα;

Ἡ Ἐλενίτσα, διορθοῦσα νωχελῶς τὴν βαρύνουσαν αὐτὴν κόμην της, ἔνευσεν ἀποφατικῶς.

— Πῶς; οὔτε τὸν ἱατρὸν τοῦ γαλλικοῦ πλοίου; Λέγουν ὅτι ὅλοι οἱ νέοι ἤθελον νὰ ἦναι εἰς τὴν θέσιν του.

— Εἰρήνη — εἶπεν ἡ νεανίς, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμόν—ἐὰν ἤξευρες πόσον πονῶ τὴν κεφαλὴν!

— Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Θὰ σὰς ἱατρεύσωμεν. Νὰ εἰπῶμεν τὸ ἔξοκι;

— Ἡξεύρεις, ὅτι ὁ θεός μου τὸ ἀπηγόρευσε. Τὴν τελευταίαν φορὰν, μὰς συνέλαβε καὶ μ' ἐπέπληξε.

— Σήμερον δὲν θὰ συλληφθῶμεν. Εἶναι εἰς τὸν λιμένα καὶ ἡ δασκαλίσσά σας κοιμάται. Δὲν ἡμπορῶ ν' ἀφήσω τὸ χρυσό μου τὸ κορίτσι μὲ τὸ κακὸ μάτι ἐπάνω του. Περιμένετε ὀλίγον καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.

— Δεσποινίς — εἶπεν ἡ Καίτη, ἥτις δὲν εἶχεν ἐννοήσει οὐδὲ λέξιν ἐξ ὅλου τοῦ διαλόγου — θ' ἀρχίσαι πάλιν τὰ μαγικά της;

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ το εἴπῃς, διότι ἀλλῶς θὰ ἔλθῃ νὰ συλλάβῃ σὲ ὁ διάβολος.

— Ὡ! δεσποινίς, τρέμω σύσσωμος. Καὶ ὅμως μ' ἀρέσει νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν μάγισσαν. Μοὶ ἐνθυμίζει τὰς γραίας στρίγγλας τῶν νήσων μας.

Ἡ Εἰρήνη ἐπανῆλθε, φέρουσα μεθ' αὐτῆς δοχεῖον πλήρες καιομένων ἀνθράκων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔρριψε δρᾶκα γαρυφάλων, ἀναδόντων πυκνὸν καπνόν. Ἡ Ἐλενίτσα, γινώσκουσα τὸ τυπικὸν τῆς μαγειρίας ταύτης, ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτῶνος. Ἐδρακεν μὲν τὰ χεῖλη της, ὅπως μὴ γελάσῃ, ἀλλ' ὅμως ἠσθάνετο παραδόξον καὶ ἡδονικὴν φρικίαν φόβου, διατρέχουσιν τὸ